

Vadideki Yankılar

— molilaz · 09 Ocak 2014

---

ilk nur çiçeğini gözlerini kapadığında verdim
aldım elini rüzgarlara çıkardım
yelin içinde bir fısıltı
seviyor musunuz bu eski çiçeği
tek tek döktü yapraklarını papatya
başladı ağlamaya

koştı dere yalnızlıkları sunan dağa
karları eritip uzak duran güneş ayarladı bu günü bize
birde dallarını sarkıtıyor yapraklar saçların gibi
sevsem mi sevmesem mi bilmem

işte bu ev oyukları seneler evvelinden gelen
dedemin ak sakalı
baba annemin kemerli burnu
şarkılar söyleyip
hep beraber seveceğiz seni
hoş geldin yeşil dağlarıma
hoş geldin

kokulu serendelerin yokuşunu çıkamaz fareler
çocukluğumun sabahladığı bir akşamdan gelmiş
onu sev azarlanırken bulutlar
karnındaki acıya ortak ol
bak sana dualarını verecek beyaz kelebekler

buralarda kayıp ruhlar gezinir
çok çabuk ağaç olur meyveleşirler
söyleşirler birde akşam olunca
sanırsın ki uğultular şehrine geldim
kaçıp korkarsın bir kaç gün
sonra sen de alışırsın bu işe

birde nasıl sarılır aşıklar birbirine bir bilsen
soğuk çakar yandıkça odun konuşur

sabaha kadar dertleşirler anlayamazsın
uzatırlar ellerini üşüyünce
sıcacık bir bahar olur kuşun kanadı

bir sevinç ki sabah doldurur kadehine uzun hayatı
ölümler korkar çekinir sana dokunmaktan
bilirler ki çok çabuk yeşiller giydirecek sana yağmur
bilirler ki upuzun bir sevda
haykırır vadideki yankılar.